עוד שבוע עבר

יום א' – טיול ממונע

אני קמה בבוקר. חצי שעה יותר מוקדם מהרגיל, כי צריך לרחוץ את המכונית. כבר אתמול אי־אפשר היה לראות כלום דרך הזכוכית. רוחצת. קצת מסבנת, קצת שוטפת, נרטבת. מנסה להתניע. לא מתניע. נרטבו הפלגים. פותחת את מיכסה־המנוע, מייבשת קצת את הפלגים. מנסה להת־ניע. מתניע.

משאירה את המכונית לבר בכביש ועולה הביתה. מעירה את הילדים, מכינה כריכים, מתעקשת שיתרחצו ויסתרקו. הם יוצאים מהבית. גם אני. רוצה ללכת לעבודה. מה פתאום ללכת? כבר קודם, כשרחצתי את המכונית, ראיתי שהיא חונה במקום לא כל־כך טוב וכל מכונית גדולה שתיכנס לרחוב הקטן שלי תוריד לה כנף. לוקחת את המכונית לטיול־בוקר. חבל שאין לי כלב במקום מכונית.

נוסעת 300 מטר ורואה בנק. נזכרת שאין לי גרוש בארנק. מנסה להיכנס לנתיב השמאלי וחוטפת סידרת צעקות וקללות. עושה שלושה סיבובים ובסוף חונה ב„אין חניה". רצה לבנק, אוכלת ציפורניים בתור. מקבלת כסף, רצה חזרה לאוטו. אידיוט אחד סגר אותי. מחכה חמש דקות והאידיוט חוזר. מקללת אותו ונוסעת משם.

עוד 100 מטר ואני נזכרת שאין לי סיגריות. חונה בדבל־פרקינג וצועקת בקולי קולות: „מנשה! תן 2 קופסאות". מנשה מגיע בריצה. אומרת תודה וממשיכה הלאה.

עוד 500 מטר והגעתי לעבודה. ליד העבודה שלי ארבעה סיבובים זה המינימום. הפעם גם זה לא עזר. מתייאשת. מחנה על המידרכה (רק שתי דקות אני אומרת לעצמי) שואטת במדרגות, לוקחת חומר מהתא שלי, עונה לטלפון אחד ומתגלגלת במדרגות במהירות־שיא כדי שלא ישימו לי דו"ח. אבל הם כבר שמו. שישרפו באש הגיהנום.

יורדת במהירות מהמידרכה ונתקעת על האקזוס. מנסה אחורה — לא הולך. מנסה קדימה — לא הולך. נעזרת בבחור אחד, לא יותר חכם ממני, אבל בסוף, מזיעה אך מאושרת, מצליחה להגיע לכביש.

בדרך הביתה אני מחליטה שליד הבית אין סיכוי למקום־חנייה בשעה הזאת ונוסעת לשוק. שם אין בעיות־חנייה בדרך־כלל. מגיעה. מוצאת מקום והולכת לסיבוב בין הירקות. חוזרת אחרי חצי שעה. יש אוטו. אבל פנס אחד שבור וחתיכת־פח קצת התעקמה. רוצה לבכות, אבל נזכרת שהבריאות זה הכי חשוב ולא בוכה.

נוסעת הביתה. אין מקום ליד הבית. אי אפשר לחפש מקום־חנייה מאור רחוק, כי הסלים כבדים. ניצחון התקווה על הניסיון מעמיד אותי שוב על המידרכה (רק לשתי דקות, עד שאעלה את הסלים).

בבית אני מספרת לשותפי בחשבונות על עניין הדו"ח והפנס והפח שהתקמט. הוא מוכרח לראות את זה במו עיניו. יורדים למטה. בדרך הוא אומר לי שאם גררו את האוטו הוא יהרוג אותי. לא גררו את האוטו. רק סינדלו אותו.

אני לא מבינה למה הוא מתעצבן כל־כך. העיקר שהילדים בריאים. לא?

יום ב' – בוקר מקולל

בין 9 ל־9.40

טרר טרר...
הלו!
בנק ר'סקונט?
לא!
איזה מספר זה?
זה לא בנק ר'סקונט!
סליחה.

• • •

טרר טרר....
הלו!
ר'סקונט?
לא!

• • •

טרר טרר...
הלו!
ר'סקונט?
לא.
סליחה.

• • •

טרר טרר...
הלו!
אני צריכה אישור לצ'ק.
מה השם?
חנה ויסברג (שם רומה).
על כמה הצ'ק?
4200 ש"ח.
יש לך אישור!
תודה. עם מי דיברתי?
עם דניאלה.
תודה.
על לא דבר.

• • •

טרר טרר...
ר'סקונט?
שיחרב ר'סקונט, שימותו כל הפקידים שלו, שיחנקו כל המנהלים, שיתפטר הוועד, ושיפלו כל המניות שלכם!!!
תגידי את מטורפת?

• • •

יצאתי מהבית. הרחובות עדיין נטולי טלפונים.

אז מי זה?
בית פרטי?
סליחה.

• • •

טרר טרר...
הלו!
הלו, בנק ר'סקונט?
לא!!!
למה את צועקת?
כי נמאס לי.
(טריקה).

• • •

טרר טרר...
הלו!
תני לי את מנשה.
אין כאן מנשה.
זה לא ר'סקונט?
לא.
אז מה המיספר שלך?
לא עניינך.
חוצפנית (טריקה).

• • •

טרר טרר...
הלו!
ר'סקונט?
לא.
סליחה.

• • •

טרר טרר...
הלו!
אני צריכה אישור לצ'ק.
מה השם?
חנה ויסברג (שם רומה).
על כמה הצ'ק?
4200 ש"ח.
יש לך אישור!
תודה. עם מי דיברתי?
עם דניאלה.
תודה.
על לא דבר.

• • •

טרר טרר...
ר'סקונט?

יום ג' – רק עכשיו נודע לי

המישפחה שלי הרוסה. בעלי בריכאון. החברים שלי הפסיקו לצאת מהבית. אמא שלי נעלבה, אבא שלי מתבייש, השכנים שלי הפסיקו לשלם לוועד־הבית. למה כל זה?

נבחרת־ישראל בכדורגל הפסידה באוסטרליה. לי, באופן אישי, נודע על האירוע הטראגי רק יומיים אחרי קיומו, וגם זה רק בגלל שחלק ממדורי־הספורט מהווים חלק בלתי־נפרד מהעי־תונים עצמם. אז בלי לשים לב, תוך כדי דיפדוף בעיתון הגעתי לקטע על ההפסד בכדורגל.

אחר־כך קראתי מדוע זה קרה. קראתי שהם הפסידו כי השופט היה חרא, אנטישמי וקרימינל. קראתי שהם הפסידו כי אוחנה לא השתתף. קראתי גם שההתאחדות־לכדורגל אשמה. שניר קלינגר התעייף מהר מדי. קראתי שהכושר הגופ־ני שלהם ירוד. קראתי שחיי־המין של השחקנים אינם מספקים אותם. קראתי, כמובן, שהמאמן היוגוסלבי לא סחורה.

ואני רוצה לשאול אתכם, בתור אשה בורה שלא מבינה כלום בכדורגל — האם זה יכול להיות שהנבחרת הפסידה כי היתה פחות טובה מאלה ששיחקו נגדם? האם יכול להיות שהנבחרת שלנו עוד לא מספיק טובה בשביל לשחק נגד נבחרות של ארצות אחרות?
יכול להיות רבר כזה?

יום ד' – איכות־חיים הלכה פארש

לפני שבועיים התקשרו אלי והזמינו אותי להצטרף לאגודה מסויימת של „אנשים שאיכפת להם", כדי לפעול למען איכות־חיים יותר טובה בארצנו.

כרגיל בקודש הסברתי להם מדוע אני לא מתאימה לעניין וניסיתי להתחמק, אבל כדרכי בקודש לא הצלחתי לשכנע אותם ונאלצתי להסכים. אמרו לי איפה בדיוק תתקיים הפגישה הראשונה ובאיזה תאריך ובאיזו שעה. גם הזכירו באוזני כמה שמות של אנשים טובים שגם הם, כמוני, נתנו את הסכמתם לפעול ביחד למען עתיד טוב יותר.

ביום המיועד בשלוש דקות לפני השעה שמונה התייצבתי במקום־האירוע, מוכנה לתת ממירצי, מאוני וממיטב כישרוני.

קיבלו אותי יפה מאוד. שאלו אם אני רוצה קפה או תה ואמרו לי שעוד מעט יבואו שאר האנשים. בשמונה בדיוק הגיע איש אחד דייקן. בשמונה וחצי הגיע עוד אחד ולא הבין מדוע התנפלתי עליו בצעקות. שאר האנשים לא הגיעו בכלל. המארגן הסביר לי שככה זה עם העם שלי. או שהוא מאחר או שהוא לא בא בכלל.

אז בשביל עם כזה אני צריכה להתאמץ? לעם כזה אני אתן ממירצי, מאוני ומכישרוני? א־פייג! שיסדרו להם איכות־חיים בעצמם.

שלום אגודה, שלום עמותה, שלום תיקווה. אני בבית — כשתהיו עם רציני, תתקשרו!

יום ה' – בעל, ילדים בריאות ושימחה

מאז שנדבק בעלי בווירוס הבריאות הוא מביא הביתה קופסות ובתוכן הפתעות משונות שמבטיחות כמעט חיי־נצח — אם למישהו זה חשוב.

כבר היו לנו בבית כמוסות של שמן־דגים, אצות־ים מיובשות, שורשים שונים, שמרים, שמן נר־הלילה ועשבים שונים.

היום הוא הביא הביתה קופסה שעליה כתוב חל־יטת עשבים, ומתחת לכתובת צילום של כוס־תה. בתוך הקופסה עצמה יש משהו שנראה כמו בונזו (אוכל לכלבים).

לפי הצילום של כוס־התה הבנו שצריך לשים קצת מהבונזו לתוך כוס ולשפוך על זה מים. ככה עשינו, בעלי שתה את הנוזל וכבר מהצהריים הוא נורא בריא.

מרוב בריאות הוא גם קיבל מצב־רוח טוב ועיניים חזקות ולכן יכול היה לקרוא לנו (למישפחה המצומצמת) מה כתוב באותיות הקטנות על גבי הקופסה. ככה כתוב:

רכיבים — קמומיל, פימוס, מנטה, איזוב אילנדי, זרעי כמנון, ליקריץ, אניס, פרג, לחך, דגנית, ציפורני־חתול, וורבסקי, מלווה, אכילאה, פרחי־סמבוק, טליה, עלי־אוכמניות, מרווה, עלי־אקליפטוס.

כולנו שמחנו מאוד על הרכיבים המעניינים שיש בקופסת־הבריאות, אבל בני בן ה־12 ממש שאג משימחה. יש! הוא צעק. מצאתי! הסתבר שהילד החליט ללמוד את רשימת־הרכיבים בעל־פה ולהופיע עם הקטע במסיבת־הכיתה בשבוע הבא. הוא אמר שההצלחה מובטחת. אז, זה לא בריאות?

יום ו' – אוכל

אכלתי את המעדן הבא בביתה של חברתי הצימחונית. ביקשתי את המתכון עבורי ועבורכם.

תמרים ממולאים

החומרים — 1 ק"ג תמרים לחים, ¼ ק"ג טחון מהצומח של טיבעול, מלח, פלפל, רבע כוס ורמוט, רבע כוס קוניאק.

אומן ההכנה — מוציאים את הגלעינים מתוך התמרים. מערבבים את הטחון מן הצומח עם התבלינים. ממלאים את התמרים ומניחים אותם בתבנית־אפייה. יוצקים את הוורמוט והקוניאק ואופים רבע שעה. גם טעים וגם עושה רושם של הרבה עבודה. החברה שלי השביעה אותי לכתוב שהמתכון שייך לפירסומים של חברת טבעול והיא לא המציאה אותו בעצמה. אז הנה כתבתי.